

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119201240
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119201240.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: V. B. Agro, s.r.o., so sídlom Dlhá 1424/47, Senica, IČO: 44 222 947, právne zastúpený: Mgr. Milan Sadloň, advokát, so sídlom V. Paulínyho-Tótha 30, Senica, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00151866, o náhradu škody vo výške 610,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 5. novembra 2019, č.k. 20C/34/2019-46, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 3, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení, § 121 ods. 3, § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 153 ods. 1, 2, 3, § 255 ods. 1, § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/6/2018 a vecne tým, že nevykonával osobitné dokazovanie vo vzťahu k tvrdeným rozhodnutiam, a to jednak z dôvodu, že ich obsah v konaní nebol sporný a vzhľadom na to, že ich osobitné dokazovanie súd prvej inštancie vyhodnotil ako neúčelné a nevhodné, nakoľko žalobu zamietal primárne z iných dôvodov. Ako súd prvej inštancie sporovým stranám uviedol, mal za to, že svojou podstatou a povahou je nárok žalobcu nárokom podľa § 121 ods. 3 OZ, pričom tento nárok mal byť uplatnený proti škodcovi (osobe, ktorá bola označená za priestupcu) v občianskom súdnom konaní po tom, ako bol žalobca odkázaný na uplatnenie tohto nároku v tomto konaní správnym orgánom, čo bolo nesporné. Žalobca v konaní argumentoval tým, že si tento nárok uplatnil v súdnom konaní voči uvedenej tretej osobe, avšak súd prvej inštancie procesným rozhodnutím (nepripustením zmeny žaloby sa uvedeným nárokom odmietol zaoberať), pričom uvedené rozhodnutie prešlo aj kontrolou ústavnosti na Ústavnom súde. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca si nesprávne vysvetlil odôvodnenie procesného rozhodnutia, nakoľko v tomto rozhodnutí je výslovne uvedené, že ide o samostatný právny vzťah strán, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil na nespojenie vecí. Súd prvej inštancie neuviedol, že tento nárok je na zamietnutie ani neuviedol, že nemôže byť predmetom preskúmania súdom, pričom z dôvodu procesnej ekonomie uvedené rozšírenie nepripustil. Nič však nebránilo žalobcovi podať si voči žalovanému novú žalobu, ktorá by bola preskúmaná súdom, čo však žalobca neurobil, ale s odstupom takmer 2,5 roka podal žalobu voči žalovanému v tomto konaní

dôvodiac, že zastavením konania mu vznikla škoda, ktorú mu spôsobil týmto postupom žalovaný. Súd prvej inštancie mal za to v súlade s argumentáciou žalovaného, že v zásade žalobca nemal právny nárok na výsledok priestupkového konania, a to, že žalobca nemohol s istotou vedieť, že označený škodca bude uznaný za vinného v priestupkovom konaní, pričom tento mohol byť popri prípade oslobodený, a v tomto prípade by trovy priestupkového konania znášal sám žalobca. Žalobca však bol pri zastavení konania odkázaný na občiansko-súdne konanie, aby si tam uplatnil svoj nárok na náhradu škody a s tým spojené náklady. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi vznikom výdavkov žalobcu a konaním žalovaného neexistuje priama príčinná súvislosť, a preto tu nie sú dané dôvody na vyhovie žalobe. Súd prvej inštancie konštatoval, že primárnou príčinou vzniku nákladov na právne zastúpenie, ktoré boli v konaní nesporne preukázané, bolo spôsobenie škody škodcom žalobcovi nie žalovaným, ale tretím subjektom, pričom žalobca bol odkázaný so svojím nárokom na občianske súdne konanie, kde si tento nárok mohol riadne uplatniť, tak však nevykonal. Pod riadnym uplatnením treba chápať to, že tento nárok by bol posúdený súdom čo do podstaty, nie ako procesný nárok. Žalobca však takúto žalobu nepodal, čo si však spôsobil sám. Okrem toho, že nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného, ktorý riadne odkázal žalobcu na občianske súdne konanie, keďže žalobca nemohol vedieť, ako dopadne priestupkové konanie, a teda či mu bude priznaný nárok na náhradu škody, súd prvej inštancie tu opätovne zvýraznil skutočnosť, že poškodený aj v priestupkovom konaní nemá právny nárok na výsledok konania v súlade so svojimi predstavami - že obvinený z priestupku bude uznaný za vinného, nakoľko len vtedy by mu boli priznané trovy konania. Súd prvej inštancie sa súčasne stotožnil s tým, že žalovaný nebol pasívne vecne legitimovaným subjektom z takejto žaloby, nakoľko týmto bola práve tá osoba, proti ktorej smeroval adhézný nárok žalobcu, a preto sa nemôže domáhať takéhoto nároku voči žalovanému. Keďže z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval žalobu za nedôvodnú, tak ju zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že nárok na ich náhradu má žalovaný ako účastník plne úspešný v konaní, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, a preto žalobcu zaviazal na ich zaplatenie v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v plnom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Uviedol, že súd v odôvodnení pozabudol uviesť, že vykonal dokazovanie aj prečítaním podstatných častí uznesenia OS Trnava, sp. zn. 16Cpr 2/2015-70 zo dňa 13.10.2016, ktorého závery následne použil ako podklad pre svoje rozhodnutie. V priestupkovom konaní vedenom na ODI PZ SR Trnava si uplatňoval ako poškodený z dopravnej nehody voči predpokladanému priestupcovi Ing. M.M. náhradu škody na motorovom vozidle. Prvostupňový správny orgán rozhodoval celkovo trikrát. Odvolací orgán rozhodol dva krát, vždy tak, že pôvodné rozhodnutie zrušil a vec vrátil aj s podrobným popisom ako odstrániť vady prvostupňovému správne mu orgánu na nové rozhodnutie. Tretí krát už odvolací orgán nerozhodol, ale konanie zastavil s poukazom na uplynutie zákonnej dvojiročnej lehoty. Pretože vec nebola v priestupkovom konaní ukončená meritórnym rozhodnutím vo veci samej, ale bola z procesných dôvodov zastavená, podal na Okresný súd Trnava doplnenie žaloby, kde žiadal o rozšírenie žaloby o trovy priestupkového konania vo výške 610,40 €, ktoré mu v tomto konaní vznikli. Súd túto zmenu žaloby nepripustil (Uznesenie 16Cpr 2/2015-70) s odôvodnením, že ide o samostatný nárok a jeho rozhodnutie potvrdil aj Ústavný súd SR. Argumentácia súdu v bode 26 odôvodnenia je teda vnútorne logicky rozporná. Na jednej strane tvrdí, že z rozhodnutia súdu o nepripustení zmeny žaloby vyplýva, že trovy konania v správnom konaní sú samostatným právnym vzťahom (nesúvisiacim s uplatneným nárokom na náhradu škody), na druhej strane tvrdí, že trovy konania v správnom konaní sú príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa uplatňovala náhrada škody. To, že súd v nepripustení rozšírenia žaloby neprejudikoval zamietnutie návrhu, resp. neuviedol, že nárok z takéhoto samostatného právneho vzťahu nemôže byť predmetom preskúmania súdom nie je argumentom v prospech týmto odvolaním napadnutého rozsudku. Súdu totiž žiadne z takýchto verbálnych špekulácií o prípadnom výsledku možných súdnych sporov v odôvodnení rozhodnutia o nepripustení rozšírenia žaloby neprislúcha. Teda zákon o priestupkoch prezumuje vydanie rozhodnutia vo veci samej a zákon o správnom konaní určuje, ako sa k takému výsledku dopracuje. Účastníci takéhoto konania majú samozrejme oprávnený nárok domnievať sa, že správny orgán v právnom štáte k výsledku (= rozhodnutiu vo veci samej) na záver konania aj dospeje. Citoval bod 28 odôvodnenia rozhodnutia. Správny orgán - Okresný dopravný inšpektorát PZ SR Trnava rozhodoval postupne trikrát. Ani v jedinom prípade nerozhodol v zákonom určenej lehote, ale túto si svojvoľne predlžoval. Okrem toho rozhodoval nekvalitne - v rozpore so zákonom, preto odvolací orgán jeho dve rozhodnutia zrušil a vec vrátil na nové konanie. Krajský dopravný inšpektorát PZ SR v Trnave rozhodoval dvakrát, pričom druhý krát nerozhodol vo veci sám, ale v rozpore so zákonom vrátil vec na nové prejednanie prvostupňovému správne mu orgánu. Tretí krát, napriek úplnému dokazovaniu na prvom

stupni, jednoduchému skutkovému aj právnomu stavu nerozhodol do uplynutia zákonnej dvojročnej lehoty, túto nechal márne uplynúť a procesným rozhodnutím konanie zastavil. Všetky tieto skutočnosti vyplývajú zo Správy KDI v Trnave (č.l. 4), teda nesprávny úradný postup je možné z vyššie uvedeného vyvodiť. Každý účastník správneho konania má ústavou garantované právo na právne zastúpenie, preto odmena za odpracované úkony v správnom konaní ako aj iné náhrady zástupcu sú nákladom účastníka, po úhrade ktorej sa mu znížil majetok o zaplatenú sumu. Pretože očakávaný výsledok (rozhodnutie vo veci) zavinením správneho orgánu účastník (= žalobca) neobdržal, išlo o zbytočne vynaložené prostriedky a tieto tvoria škodu na majetku žalobcu. Kauzálny nexus ako podstatný prvok zodpovednostného vzťahu možno vyvodiť po zodpovedaní otázky, či by škodlivý následok vznikol aj bez konania škodcu, teda žalovaného. Je evidentné, že bez konania správneho orgánu by náklady v správnom konaní účastníkom konania nevznikli. Celá žalovaná suma bola riadne vyúčtovaná a vydokladovaná jednotlivými úkonmi advokáta v správnom konaní a ani prvoinštančný súd nemal o jej správnosti pochybnosti. Otázka, kto by bol pri riadne ukončenom správnom konaní zodpovedný za úhradu nákladov, ktorú si položil prvoinštančný súd je nenáležitá, špekulatívna a s vyriešením príčinnej súvislosti nijako nesúvisí. Náklady spojené s výkonom práv a povinností v správnom konaní by vznikli za každých okolností, teda aj v prípade oslobodzujúceho rozsudku, odsudzujúceho rozsudku, a vznikli v rovnakom rozsahu aj pri zastavení konania. Otázky existencie nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody sú otázky skutkové. Právnou otázkou je, medzi akou ujmom a akou skutočnosťou má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Prvoinštančný súd sa vôbec otázkou nesprávneho úradného postupu nezaoberal, výšku žalovanej škody po doplňujúcej príprave počas pojednávania nakoniec uznal. Právnou otázkou, teda čo bolo primárnou príčinou vzniku škody však zodpovedal nesprávne, keď vyvodil, že touto prvotnou príčinou bolo spôsobenie škody na majetku treťou osobou (= podozrivým z priestupku) a nie samotným žalovaným. Teda v rozpore s právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Trnava, sp. zn.: 16Cpr 2/2015-70 (ktorý určil, že náklady správneho konania sú samostatný nárokom) svojvoľne nanovo túto právnou otázkou posúdil tak, že ide o príslušenstvo pohľadávky. Takto položená otázka, teda či existuje priama príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a škodou v priestupkovom konaní z titulu trov právneho zastúpenia je špekulatívna a nesprávna, pretože nerieši žalobu, ale iný právny vzťah. Prvoinštančný súd teda právne skúmal a rozhodol, že trovy konania sú škodou (že existuje kauzálny nexus medzi nehodou a trovami žalobcu v priestupkovom konaní) spôsobenou priestupcom. Napriek tomuto záveru však na inom mieste uviedol, že trovy žalobcu v správnom konaní sú príslušenstvom pohľadávky (pohľadávka = náhrada spôsobenej škody) Takýto logický nesúlad v právnych záveroch súdu svedčia o oprávnenosti odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Okresný súd Trnava ako súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nevyhodnotil, či išlo alebo nešlo zo strany žalovaného o nesprávny úradný postup a nesprávne vyhodnotil existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda z posúdenia, či primárnou príčinou žalovanej škody je spôsobenie škody na vozidle škodovou udalosťou, alebo je primárnou príčinou škody samotné správne konanie zmarené správny orgánom jeho nesprávnym úradným postupom. Navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 388 CSP odvolaním napadnutý rozsudok zmenil a rozhodol nasledovne: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 610,40 € do troch dní po právoplatnosti rozsudku. II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania 100%.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podal žalovaný. Uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie v predmetnom konaní náležite zistil skutkový a právny stav a na základe zistených skutočností vo veci správne rozhodol. V celom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 7Cdo 500/2014 zo dňa 24.3.2015. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

4. Repliku podal žalobca. Vyjadril sa, že pretože citát z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 7Cdo/500/2014 zo dňa 24.03.2015 sa musí aplikovať v každom konaní, pričom meritum veci v danom spore, na ktorý sa judikát vzťahuje, sa ani náznakom nepribližuje k podstate problému s právnym posúdením zodpovednosti za škodu v prebiehajúcom sporovom konaní, nie je zrejmé, kam smerovala úvaha žalovaného. Keďže primárnym nedostatkom odvolaním napadnutého rozsudku vytýkaným žalobcom vo svojom odvolaní bol nesprávne posúdený dôvod a pôvodca škody 610,40 €, vyjadrenie žalovaného ničím neprispieva k právnej argumentácii v danej veci. Správny orgán v mene žalovanej Slovenskej republiky viedol viac ako rok správne konanie s účastníkmi konania. Je pre neho nepochopiteľné, že potom, čo opakovane porušil procesné postupy na oboch stupňoch rozhodovania

a nedokázal meritorne vo veci rozhodnúť v zákonnej lehote, snaží sa zbaviť zodpovednosti za takto zbytočne vynaložené náklady a poukazuje na zodpovednosť jedného z účastníkov konania za tieto náklady. Prvoinštančný súd sa povrchne zaoberal žalobou, keď trovy správneho konania vedeného vo veci podozrenia zo spáchania priestupku subsumoval pod príslušenstvo pohľadávky týkajúcej sa náhrady škody. Istotne by to bolo správne rozhodnutie, ak by išlo o prípad definitívneho rozhodnutia vo veci samej, avšak v prípade nerozhodnutia vo veci z procesných dôvodov zapríčinených výlučne správnym orgánom je nespravodlivé, aby za takto zbytočne vzniknuté náklady zodpovedal jeden z účastníkov konania. Ani jeden z účastníkov totiž nedostal v konaní odpoveď na to, kto za trovy zodpovedá. Poukazovanie na to, že o trovách správneho konania má rozhodovať súd konajúci o náhrade škody je nesprávne, pretože súd by musel okrem náhrady škody riešiť aj otázku zodpovednosti za tieto trovy. V takom prípade by ako predbežnú otázku potom musel vyriešiť aj otázku viny alebo nevinu za dopravný priestupok, na čo ale nie je kompetentný. Navyše by to bolo nad rámec žaloby, čo by bolo zjavne nezákonné. Pretože konanie o priestupku proti plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky nepodmieňuje konanie o náhradu škody a naopak, teda sú úplne samostatnými konaniami, je nepochybné, že trovy priestupkového konania nemôžu byť predmetom žaloby o náhradu škody. Trovy správneho konania zmareného orgánom štátu nemôžu byť pripísané na ťarchu žiadneho z účastníkov takého konania, lebo ich ani jeden nezavinil. Navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozhodol v súlade s návrhom uvedeným vo včas podanom odvolaní žalobcu.

5. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 20C/34/2019 bola náhrada škody vo výške 610,40 eura s príslušenstvom.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. „Zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy § 442 Občianskeho zákonníka a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a/ nastala v majetkovej sfére poškodeného, b/ je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c/ je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že škoda ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej spojitosti s nesprávnym úradným postupom. Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z.z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednosti skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne

konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jeho rozsahu následkom tejto príčiny. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (akou príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma) za ktorú je požadovaná náhrada.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 2 Cdo 153/2014 zo dňa 31.7.2014)

10. Na mieste je zdôrazniť, že zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Z uvedeného dôvodu je potrebné v tomto smere aplikovať subsidiárne príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy § 442 Občianskeho zákonníka a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a) nastala v majetkovej sfére poškodeného, b) je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c) je napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia. V preskúvanom prípade žalobca nemôže označiť náklady na právne zastúpenie za škodu, nakoľko žalobca nemohol s istotou vedieť, že označený škodca bude uznaný za vinného v konaní o priestupku. V tejto súvislosti je relevantné, že v prípade, že by bol označený škodca oslobodený, tak v tomto prípade by trovy konania o priestupku znášal sám žalobca. To znamená, že nebol preukázaný vznik škody.

11. Nevyhnutné je uviesť, že zákon č. 514/2003 Z.z. nevysvetľuje vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má teda zásadný význam odpoveď na otázku, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma) za ktorú je požadovaná náhrada. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Príčinou vzniku škody nie je ani skutočnosť, ktorá je už sama následkom. V preskúvanom prípade zo sledu relevantných príčin a následkov vyplýva, že náklady na právne zastúpenie žalobcu neboli spôsobené priamo nesprávnym úradným postupom. Primárnou príčinou vzniku nákladov na právne zastúpenie žalobcu v konaní o priestupku bolo spôsobenie škody škodcom žalobcovi. To znamená, že v preskúvanom prípade absentuje príčinná súvislosť. Tu je dôležité zdôrazniť, že škodca je právnym subjektom odlišným od žalovaného. V tejto súvislosti bol žalobca odkázaný so svojim nárokom na občianske súdne konanie, kde si žalobca mohol riadne uplatniť uvedený nárok proti škodcovi, avšak žalobca tak neurobil, resp. nebol v uplatnení nároku dôsledný (po nepripustení rozšírenia žaloby neuplatnil nárok samostatnou žalobou).

12. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

13. Vzhľadom na to, že žalovaný bol úspešný v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 v spojení s § 255 ods. 1 CSP mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

14. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).